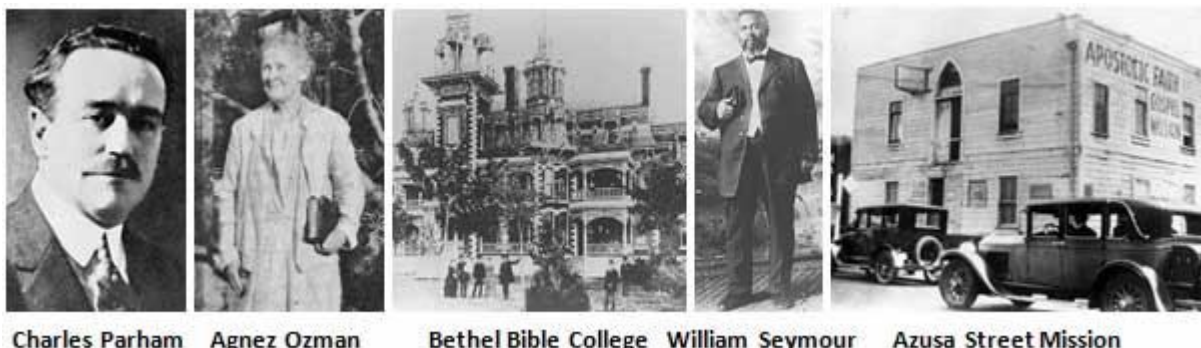
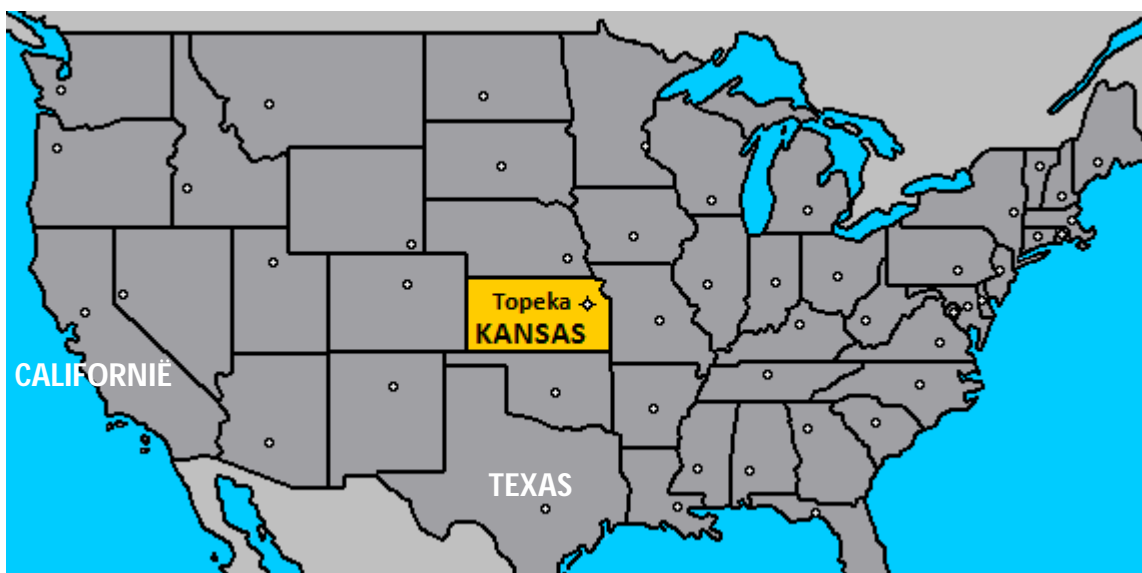

Azusa Street en de geboorte van de Pinksterbeweging

http://www.wayoflife.org/index_files/azusa_street_and_the_birth_of_pentecostalism.html, 19-4-2016

Uit "THE PENTECOSTAL-CHARISMATIC MOVEMENTS: THE HISTORY AND THE ERROR",
http://www.wayoflife.org/publications/books/pentecostal_charismatic_movement.php

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Charles Parham Agnez Ozman Bethel Bible College William Seymour Azusa Street Mission

Tegen de late 19de eeuw was de weg bereid voor de geboorte van het Pentecostalisme of de Pinksterbeweging.

De heiligheidsbeweging had een vlag van geestelijke opwinding voortgebracht en een verlangen naar "second blessings" (tweede zegeningen) en "second baptisms" (tweede dopen). Mannen zoals John Dowie en Frank Sandford hadden de weg bereid met hun nadruk op goddelijke genezing, de verwachting van een eindtijdse mirakel-revival en het herstel van de apostolische tekengaven, inbegrepen tongen-spreken (glossolalie), en een herstel van de ambten van apostel¹ en profet².

Charles Parham

Charles Parham (1873-1929) was een sleutelfiguur in de geboorte van het pentecostalisme. Hij was aangesteld als een methodist, maar "verliet de organisatie na een onenigheid met zijn kerkelijke superieuren" (Larry Martin, *The Topeka Outpouring of 1901*, p. 14).

¹ Zie: Zijn er nog apostelen vandaag?: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/hoeveelApostelen.pdf>

² Zie: Zijn er nog profeten vandaag?: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/profetenVandaag.pdf>

In een rusteloze zoektocht naar religieuze inzichten bezocht hij de bedieningen van een aantal vreemde heiligheids-, faith-healing, en Latter Rain leraars, en nam op zijn weg verschillende ketterijen mee welke hij uiteindelijk samen mengde in de pinkstertheologie.

Vóór de keer van de eeuw observeerde Parham the meetings van Benjamin Irwin, stichter van de Fire-Baptized Holiness Church, en was diep beïnvloed door Irwins “third blessing” (derde zegen) doctrine (de zegen van redding, de zegen van kracht, en de zegen van zondeloze volmaaktheid). Irwin leerde dat het noodzakelijk was voor de christen om de “doop met vuur”³ te zoeken voor kracht en volmaaktheid. Pentecostal-historicus Vinson Synan beschrijft deze connectie:

“DE VUURDOOP-HEILIGHEIDSKERK DIENDE ALS EEN BELANGRIJKE SCHAKEL IN DE KETTING DIE LATER DE MODERNE PINKSTERBEWEGING VOORTBRACHT. Door te leren dat de doop van de Heilige Geest een ervaring is die afgescheiden is van, en volgend op heiliging, legde dit de fundamentele premisse van de latere beweging. Het is waarschijnlijk zo dat Charles F. Parham, de man die de pinksterrevival initieerde in Topeka, Kansas in 1901, van Irwin het fundamentele idee kreeg van een afzonderlijke doop van de Heilige Geest die volgt op heiliging. Inderdaad, gedurende een bepaalde tijd in 1899 promootte Parham de ‘doop met vuur’ in zijn Apostolic Faith magazine” (Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, p. 59).

Parham adopteerde de ketterij van annihilatie (vernietiging)⁴ van zijn Quaker groot-schoonvader, David Baker, die leerde dat er geen eeuwige straf is voor de goddelozen, en veeleer geloofde dat de ongeredden zouden vernietigd worden in de hel.

In 1898 kwam Parham onder de invloed van de eerder genoemde Frank Sandford, en in 1900 reisde Parham naar Chicago om de bediening van John Dowie te bestuderen en Zion City te onderzoeken.

Zoals Sanford en Dowie, leerde Charles Parham dat fysieke genezing het christelijke geboorterecht is en hij fulmineerde tegen het gebruik van medicijnen en dokters. Hij beweerde dat het altijd Gods wil was om de zieken te genezen. In de 13 september 1899 uitgave van zijn *Apostolic Faith* magazine, beantwoordde Parham de vraag of de Bijbel het gebruik van medicijnen verbiedt, door uit te roepen: “Wij zeggen ja, uiterst krachtig JA” (zijn benadrukking).

Een uitgave van *History* magazine (Issue 58, Vol. XVII, No. 2, 1998) bevat een foto van Parham en zeven van zijn volgelingen staande op de treden van het Carthage, Missouri, courthouse. Het was het jaar 1906, en Parham houdt een vlaggenstok vast met banners die lezen: “Apostolische Eenheid”. De anderen droegen banners met: “Waarheid, geloof, Leven, Overwinning, GEZONDHEID”. Zij verklaarden hun leerstellig geloof dat gezondheid gegarandeerd deel uitmaakt van het christelijke leven.⁵

Parham was de eerste pinksterprediker die bad over zakdoeken en ze verzond voor hen die zijn geestelijke bijstand verlangden (James Goff Jr., *Fields White Unto Harvest*, p. 104).

Niettegenstaande zijn leer dat het altijd Gods wil is om te genezen, en dat dokters en geneesmiddelen moeten gemeden worden, stierf een van Parhams zonen aan een ziekte die niet behandeld werd, op de leeftijd van 10 jaar. Hij stierf in feite twee maanden na de uitbraak van “tongen” in Parhams Bethel Bible School in Topeka. Een andere zoon stierf op 37 jaar. De meesten die Parhams meetings bijwoonden werden niet genezen. In oktober 1904, stierf een 9 jaar oud meisje genaamd Nettie Smith. Haar vader was een hevige volgeling van Parham en weigerde medische behandeling voor zijn dochter. De dood van het kleine meisje trok de aandacht van de lokale opinie en die zette zich af tegen Parham omdat haar ziekte behandelbaar was en haar dood niet onvermijdelijk.

Parham zelf leed aan verschillende ziekten tijdens zijn leven en soms was hij te ziek om te prediken of te reizen⁶. Bijvoorbeeld, hij bracht de hele winter 1904-05 bedlegerig door (James Goff Jr., *Fields White Unto Harvest*, p. 94), niettegenstaande zijn leer dat genezing in Christus' verzoening begrepen is.

³ Over de Doop met Vuur: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/doop-met-vuur.pdf>

⁴ De annihilatieleer wordt ook door Jehovah's getuigen geleerd: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Eeuwige-Straf.pdf>

⁵ Genezing is echter NIET in de verzoening begrepen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/genezing-verzoening.pdf>

⁶ Hijzelf werd ook slechts 55 jaar!

Op 22 maart 1899, gaf in de uitgave van het *Apostolic Faith* magazine, Parham een lijst van zijn geloven als volgt: “redding door geloof, opleggen van de handen en gebed; heiliging door geloof; de komst (pre-millennium) van Christus; de doop met de Heilige Geest en Vuur, welke de Bruid verzegelt en voorziet van gaven”.

Zo zien zien we hier een combinatie van de ketterijen die hij had verzameld op zijn reizen.

Parham geloofde ook in de annihilatie (vernietiging) van de ongeredden. Hij leerde dat er twee afzonderlijke scheppingen waren, en dat Adam en Eva van een ander ras waren dan mensen die naar verluidt buiten de Hof van Eden leefden. Het eerste ras mensen had geen ziel, zo beweerde hij, en dit ras van mensen werd vernietigd in de Zondvloed. Parham geloofde dat enkel dezen die de Geestesdoop van de laatste dagen ontvangen hadden, en in tongen spraken, deel zouden uitmaken van de bruid van Christus en zouden worden “verzegeld voor het Huwelijksmaal van het Lam” en dat dezen een speciale plaats van gezag zouden hebben bij de wederkomst van Christus. Hij geloofde in een partiële opname bestaande uit tongensprekers.

Van John Dowie adopteerde Parham de ketterij dat Anglo-Saksen Israëlieten zijn.

Hij associeerde vaak met de Ku Klux Klan en geloofde dat interracial huwelijken de oorzaak vormden van de Zondvloed (Martin, *The Topeka Outpouring of 1901*, p. 19). Parham geloofde niet dat zwarte mensen konden verzegeld worden als deel van de bruid van Christus.

Na zijn bezoeken bij Dowie en Sanford, stichtte Parham de BETHEL BIBLE SCHOOL IN TOPEKA, KANSAS. Deze was gevormd naar Sandfords bediening en werd geopend in oktober 1900 in een gebouw met dertig kamers, genaamd: “Stone’s Folly”. Het werd zo genoemd omdat de eigenaar, wiens naam Stone was, niet in staat was het gebouw af te maken voordat hij bankroet ging.

Parham was ervan overtuigd dat Christus’ wederkomst vooraf zou gaan door een “Latter Rain” uitstorting van tekenen en wonderen, en hij geloofde dat tongen het bewijs waren van de doop van de Heilige Geest. Hij geloofde verder dat de tongen echte aardse talen waren die zendelingen in staat zouden stellen het evangelie te prediken tot de einden der aarde, zonder vreemde talen geleerd te hebben. Volgens Parhams leer, zouden zij die de Latter Rain doop ontvingen de bruid van Christus vormen en met Hem heersen bij Zijn komst.

Parham drong er bij zijn studenten op aan deze ervaring te zoeken, en in deze context legde hij de handen op bij zijn bijbelschoolstudent AGNEZ OZMAN, op 1 januari 1901, en zij begon naar verluidt te spreken in het Chinees en later in het Boheems. Zij sprak terwijl zij in trance was (*Topeka State Journal*, Jan. 9, 1901).

Daarop volgend begonnen Parham en anderen in de kleine bijbelschool ook naar verluidt te spreken in tongen. Zij beweerden zelfs dat er gespleten tongen van vuur verschenen boven de hoofden van de tongensprekers.

Parham zei dat taalprofessoren en andere linguïsten bevestigden dat de talen die de studenten spraken echte talen waren, maar dit werd nooit bevestigd. Krantenreporters van die dagen beschreven het fenomeen als “gebrabbel”.

Het enige echte verslag dat we hebben van in “tongen” spreken door Parhams studenten werd geschreven door een reporter van het *Topeka State Journal*. Ik vond een kopie hiervan tijdens een bezoek aan de Kansas State Historical Society.

“Mr. Parham riep Miss Lilian Thistlethrate [Thistlethwaite] in de kamer en vroeg haar dan of zij iets kon spreken. Aanvankelijk antwoordde zij dat de Heer haar niet had geïnspireerd om iets te zeggen maar spoedig begon ze vreemde woorden te uiten, die klonken als volgt: ‘Euossa, Euossa, use rela sema calah mala kanah leulla ssage nalan. Lige logle lazie logle. Ene mine mo, sah rah el me sah rah me’. Deze zinnen werden vertaald als betekend: ‘Jezus is machtig om te redden’, ‘Jezus staat klaar om te horen’, en ‘God is liefde’” (“Hindu and Zulu Both Are Represented at Bethel School” *Topeka State Journal*, Jan. 9, 1901).

Lige logle lazie logle!!!! Ene mine mo!!!! Dit is exact het type van “tongen” dat ik talloze keren hoorde in Pinkster- en charismatische middens, in verschillende delen van de wereld, maar het is kinderlijke nonsens.

In 1914 zocht Charles Shumway ijverig naar het bewijs om te staven dat de vroege pinkstertongen echte talen waren, maar hij slaagde er niet in slechts één persoon te vinden die beantwoordde aan de beweringen die gedaan waren (James Goff, Jr., *Fields White Unto Harvest*, Fayetteville: University of Arkansas Press, 1988, p. 76).

“In zijn PhD dissertatie bekritiseerde Shumway de lokale *Houston Chronicle* voor het lichtgelovig rapporteren en stelde dat ‘brieven op komst waren van verscheidene mensen die overheidsvertalers waren in of nabij Houston in die tijd [dat Parham daar een bijbelschool leidde], en zij ontkennen unaniem al de zogenaamde feiten” (Goff, p. 98).

Na onderzoek van de “tongen” gesproken in de Azusa Street Mission, geleid door William Seymour, concludeerde Holiness leider W.B. Godbey dat dit geen echte talen waren (G.F. Taylor, *The Spirit and the Bride*, Falcon, NC: by the author, 1907, p. 52).

De *Rocky Mountain Pillar of Fire* (een holiness publicatie) van 12 september en 14 november, 1906 schreef het volgende:

“Deze hindoe kan in zes verschillende talen spreken en zegt dat hij geen van deze heeft gehoord op de ‘tongenmeeting’. Eén van de talen die hij spreekt is Arabisch en sommigen mensen op deze meetings beweren deze taal te spreken, maar hij zei dat het klonk als kalkoengebrabbel” (12 september 1906).

“Een heer, die jaren aan het hoofd stond van een missiewerk in India, is zopas in Los Angeles geweest met de bedoeling om sommige zendelingen, die beweren de gave van tongen te hebben, te vinden voor zijn zendingsveld. Toen hij terugkwam zei hij dat hij niemand kon vinden die werkelijk een of andere taal van India sprak waarmee hij vertrouwd was” (14 november 1906).

Vele linguïsten die de “tongen” bestudeerd hebben van pinksters en charismaten zijn tot dezelfde conclusie gekomen. William J. Samarin, professor linguïstiek aan de universiteit van Toronto, vat zijn research als volgt samen:

“Over een periode van vijf jaar heb ik deelgenomen aan meetings in Italië, Nederland, Jamaïca, Canada en de Verenigde Staten. Ik observeerde ouderwetse pentecostals en neo-pentecostals. Ik ben geweest op kleine samenkomsten en private huizen, zowel als op mega-meetings. Ik heb zulke verschillende culturele settings gezien als die gevonden worden bij Puerto Ricanen van de Bronx, de slangenhanteerders van de Appalachianen ... Russische Molakans in Los Angeles. ... Het is uitermate twijfelachtig dat de zogenaamde gevallen van xenoglossia [talen] onder charismaten echt zijn. Telkens als iemand hen probeert te verifiëren vind hij dat de verhalen erg verstoord zijn of dat de ‘getuigen’ incompetent blijken te zijn of onbetrouwbaar vanuit een linguïstisch standpunt bekeken. ... Glossolalie is in sommige opzichten zoets als een taal, maar dat is enkel omdat de spreker (onbewust) wil dat het lijkt op een taal. Maar niettegenstaande oppervlakkige gelijkenissen is glossolalie fundamenteel geen taal” (Samarin, *Tongues of Men and Angels*, 1972, pp. xii, 112, 113, 227).

The Gospel Message, gepubliceerd in Kansas City, in oktober 1906, bevatte het volgende getuigenis:

“Wij waren bekend met Mr. Charles Parham jaren geleden, en wanneer hij Kansas City bezocht met zijn medewerkers, nadat hij had gesproken over de wonderlijke zegen die naar zijn school was gekomen in Topeka, nodigden wij hem uit om ons te bezoeken met zijn volgelingen en ons te vertellen over deze ervaring. Zij kwamen dan, en vóór de meeting vertelden wij hem dat daar aanwezigen waren die Spaans, Duits, Arabisch en Zweeds konden spreken, en dat als enige van zijn mensen in andere talen kon spreken, wij hen graag zouden horen in een of meer van deze talen. Maar zij hadden daartoe echter geen vrijheid maar zeiden iets over hun verleden ervaringen, en hun vreemde geschriften die toegeschreven werden aan het werk van de Heilige Geest. Toen wij echter Mr. Parham openlijk vroegen of hij met zekerheid wist of deze geschriften van de Heilige Geest waren, of slechts gekrabbel, zei hij eerlijk dat hij dat niet wist, maar dat hij ze zou willen onderzoeken, maar een rapport van zo’n onderzoek heeft ons nooit bereikt (reprinted from Larry Martin, *Skeptics and Scoffers*, pp. 47-48).

Dit doet ons er telkens weer aan herinneren dat elke keer wanneer iemand de pinkster tongen of genezingen of andere “tekenen en wonderen” objectief beproeft, de fenomenen compleet vals of

vreemd denkbeeldig blijken te zijn. De meest opmerkelijke tekenen en wonderen gebeuren altijd op een plaats ver weg, of lang geleden, of alleszins niet verifieerbaar.

Ik bezocht de Kansas State Research Library in Topeka in 2002 en vond een foto van het gebouw waar Parham zijn Bijbelschool had (het werd verwoest in een brand in december 1901). Ook vond ik sommige oude krantenartikels en andere documenten over Parhams school, die ik citeer in het volgende deel van dit rapport.

Twee artikelen beschrijven het getuigenis van S. J. Riggins, een student die de school verliet en die beweerde dat de andere studenten louter brabbeltaal spraken. Het volgende is zijn getuigenis:

“‘Ik geloof dat ze daar allemaal geschift zijn’, zei Mr. Riggins tegen een reporter van *Capital*. ‘Nooit zag ik iets dergelijks. Zij liepen door de kamer en spraken, gesticuleerden en gebruikten deze vreemde en zinloze taal waarvan zij beweren dat die van de Allerhoogste komt. ... Ik geloof niet dat hun zinloze jargon iets betekent. Ik tracht een oprecht christen te zijn. ... Toen ik vandaag de congregatie verliet vertelde ik waarom ik dat deed, in alle oprechtheid’. ... Mr. Riggins vertelde zijn verhaal zonder een zweem van lichtzinnigheid, en als hij er enige humor in plaatste dan was dat onbewust, want hij kwam erg ernstig over” (*Topeka Daily Capital*, Jan. 6, 1901).

“‘Zij begonnen de gave van tongen en de gave van onderscheiding te claimen, en elkeen sprak een ander soort van brabbeltaal, bewarend geïnspireerd te zijn door God, en dat hij een van de buitenlandse talen sprak. ... Ik was niet onder de invloed en kon zien dat de studenten tot deze extremiteit geleid werden door hun fanatisme, en tenslotte besliste ik de school te verlaten. Derhalve ging ik verleden zaterdagochtend weg, maar vooraleer te gaan, riep ik de internen van het gebouw bijeen en legde hen mijn redenen van vertrek uit. Ik zei hen dat zij onder de invloed van de Boze waren, en dat het beste wat zij konden doen was de school te verlaten, zoals ik deed. Zij lachten mij uit, en ik verliet de school, en ik heb niet de intentie terug te keren’....

“‘Ongeveer 15 leden van de kolonie werd de gave van tongen gegeven, en wanneer een *State Journal* reporter naar de school werd gevraagd, deze ochtend, werd elk van de begunstigen opgeroepen en ze spraken enkele zinnen, op een vreemde en onnatuurlijke manier buitenlandse woorden waar zij de betekenis niet van kenden, noch de taal waartoe ze behoorden. ... Het was een vreemd zicht te zien dat de hele kamer vol zat met mannen en vrouwen van de school die occasioneel uitbraken met korte uitbarstingen van praat in een van de vele talen die zij beweren te spreken, en dat zij vreemde en ononderscheidbare hiërogliefen schreven waarvan zij geloven dat ze karakters zijn voor woorden in het Syrisch, Chinees, Japans, Arabisch en andere talen” (*Topeka State Journal*, Jan. 7, 1901).

Wij zijn ervan overtuigd dat Riggins correct was in zijn beoordeling dat Parham en zijn studenten brabbeltaal spraken en fanatisme beoefenden onder de invloed van de Boze.

Beschouw volgende beschrijving van Parham van wat zijn studenten deden op de dag nadat Ozman haar tongencarrière begon:

“De volgende dag ging ik de stad in, en toen ik terugkwam vond ik ALLE STUDENTEN OP DE VLOER ZITTEN, SPREKEND IN ONBEKENDE TALEN; GEEN TWEE SPRAKEN DEZELFDE TAAL, NIEMAND BEGREEP DE PRAAT VAN ZIJN OF HAAR GEBUUR” (*Topeka Mail and Breeze*, Feb. 22, 1901).

Dit is strikt tegengesteld aan de Bijbelse instructie over het misbruik van talen spreken. De “tongen” van de Bethel Bible School in januari 1901 brachten verwarring, en dat is volgens de Bijbel niet uit God (1 Korinthiërs 14:33). De Bijbel zegt dat talen spreken niet mag gebeuren tenzij ze vertaald worden en dat de gave beoefend moet worden door één spreker tegelijk (1 Korinthiërs 14:23-28). Bovendien moeten de vrouwen zwijgen (1 Korinthiërs 14:34).

Parham beweerde dat Ozman niet in staat was Engels te spreken gedurende drie dagen na haar initiatie in tongen. Haar eigen getuigenis was: “vele malen konden wij enkel spreken in tongen” (Martin, *The Topeka Outpouring of 1901*, p. 88).

In tegendeel zegt de Bijbel dat een ware profeet of talenspreker zichzelf onder controle heeft. “En de geesten van de profeten zijn aan de profeten onderworpen” (1 Korinthiërs 14:32).

Ozman’s onbeheersbare “tongen” waren niet uit God.

Het gebrek aan beheersing van de “tongen” werd ook beschreven door Lillian Thistlethwaite, een andere studente aan Parhams school.

“Mijn tong begon dik te worden en grote vloed van gelach kwamen in mijn hart. Ik kon niet langer aan woorden van lof denken, want mijn geest was verzegeld, maar mijn mond was gevuld met een toevloed van woorden. Ik begreep het niet. Ik trachtte niet te lachen om de Geest niet te bedroeven. Ik trachtte Hem te prijzen in het Engels maar ik kon dat niet, dus liet ik de lofprijzing komen zoals ze wilde in de nieuwe taal ...” (Martin, *The Topeka Outpouring*, p. 61).

Dit is tegengesteld aan wat we zien in het boek *Handelingen en de Brieven*.

Zoals we zagen in genoemde krantenverslagen beweerden Parhams studenten niet enkel in tongen te spreken maar ook ze ook te schrijven. Zij beweerden dat deze schrijfsels buitenlandse talen waren, zoals het Chinees, maar wanneer ze onderzocht werden door mensen met kennis van zaken, werden ze bevonden onontcijferbare krabbels te zijn (Goff, p. 76).

De *Topeka Daily Capital* drukte een voorbeeld van Ozman's “geïnspireerde geschriften” en dit kan nog steeds gezien worden in de Kansas State Research Library. Het was niets meer dan kinderlijke krabbels. De mensen werden gewoon misleid. De pers noemde de geschriften “vreemde en ononderscheidbare hiërogliefen” (Goff, p. 80).

Een reporter voor het *Topeka State Journal* observeerde Agnes Ozman toen zij zogezegd schreef onder inspiratie:

“Miss Ozman zat aan een bureau en werkte aan enkele brieven die verzonden zouden worden die morgen. Kort na het beëindigen van de brieven zat ze neer om opnieuw te schrijven en onmiddellijk weigerde haar hand de karakters schrijven in de Engelse taal. Haar handen vormden onbewust karakters maar ze kon niet zeggen in welke taal. Ze interpreteerde de schrijfsels niet. TIJDENS HET SCHRIJVEN VAN DE KARAKTERS SCHENEN, DE SPIEREN VAN HAAR HANDEN SAMEN TE TREKKEN EN ZIJ PLAATSTE DE TEKENS OP EEN SPASTISCHE MANIER, HAAR HANDEN SCHOKTEN VEELEER HEEN EN WEER om de krabbels te maken” (“Hindu and Zulu Both Are Represented at Bethel School” *Topeka State Journal*, Jan. 9, 1901).

Dit is hetzelfde fenomeen dat optreedt bij New Age automatisch schrift, dat duidelijk demonisch is. Er is niet de minste aanwijzing voor zoiets in het Nieuwe Testament.

De vroege pentecostals zouden echter in staat geweest zijn te prediken in buitenlandse talen middels de gave van talen. Parham wordt als volgt geciteerd in een krantenartikel uit die tijd:

De vroege pentecostals zouden echter in staat geweest zijn te prediken in buitenlandse talen middels de gave van talen. Parham wordt als volgt geciteerd in een krantenartikel uit die tijd:

“Het is een wonderlijk werk zoals het komt op de avond voor de 20ste eeuw. Wij hebben lang geloofd dat de kracht van de Heer zich in ons midden zou manifesteren, en dat ons de kracht zou gegeven worden in een andere taal te spreken, en dat de tijd zal komen dat wij zullen gezonden worden naar alle naties om het evangelie te prediken, en dat de tijd zal komen dat DE HEER ONS DE KRACHT ZAL GEVEN OM TOT VOLKEREN IN VERSCHILLENDE NATIES TE SPREKEN ZONDER HUN TALEN IN SCHOLEN TE LEREN” (*Topeka State Journal*, Jan. 7, 1901).

“We hebben verscheidene boodschappen ontvangen om in de wereld te gaan en het evangelie te prediken, en we moeten dat bevel gehoorzamen. EEN DEEL VAN ONZE ARBEID ZAL ZIJN DE KERKEN DE NUTTELOOSHEID TE ONDERWIJZEN JAREN TE WIJDEN AAN HET VOORBEREIDEN VAN ZENDELINGEN VOOR WERK IN HET BUITENLAND TERWIJL AL WAT

ZIJ MOETEN DOEN IS GOD TE VRAGEN voor kracht en daarna geloof dat de kracht zal komen” (Parham, quoted in *Kansas City Times*, Jan. 27, 1901).

Zoals uitkwam werden zij hierin bedrogen, zoals in al het andere.

Alfred Garr en zijn vrouw gingen naar India en verwachtten in bovennatuurlijke talen te spreken, maar zij leerden snel dat dit een waanidee was. May Law en Rosa Pittmen gingen naar Japan en verwachtten te spreken in het Japans maar toen zij ondervonden dat niemand hun “tongen” kon verstaan verhuisden zij naar Hong Kong, denkend dat zij in plaats daarvan de gave van het Chinees hadden gekregen, maar ze hadden daar niet meer succes. T.J. McIntosh was de eerste pinksterzendeling in Macau, maar alhoewel hij verwachtte vloeiend Chinees te zullen kunnen spreken, werd zijn hoop spoedig de kop ingedrukt.

“Talloze andere pinksterzendelingen gingen naar het buitenland in het geloof miraculeus in de talen te kunnen spreken van dezen waar zij naartoe gingen. Deze claims van de pentecostals waren welbekend in die tijd. S.C. Todd van de Bible Missionary Society onderzocht 18 pentecostals die naar Japan, China en India gingen ‘in de verwachting te prediken tot de autochtonen in hun eigen taal’, en ondervond dat, door eigen toegeving, ‘zij in geen enkel geval daartoe in staat waren’. TOEN DEZE EN ANDERE ZENDELINGEN ONTGOOCHELD EN FALEND TERUGKEERDEN WERDEN PENTECOSTALS ERVAN OVERTUIGD OM HUN OORSPRONKELIJKE KIJK OP HET SPREKEN IN TALEN TE HEROVERWEGEN” (Robert Mapes Anderson, *Vision of the Disinherited: The Making of American Pentecostalism*).

Parhams Bijbelschool in Kansas sloot binnen maanden en hij verhuisde naar Texas om er kerken te stichten. Hij startte ook een nieuwe Bijbelschool in Houston.

De nieuwe beweging werd HET APOSTOLISCHE GELOOF genoemd, en ze groeide snel en splitste in vele facties. *The Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* noteert: “Parhams bijdragen aan het pentecostalisme omvatte het bijzonder acute niveau van ‘latter rain’ milleniarisme”. Parhams eerste boek was getiteld *Kol Kare Bomidbar*, wat Hebreeuws is voor “Een stem roepend in de woestijn”.

Hij beschouwde zichzelf een Johannes de Doper van de laatste dagen te zijn, en kondigde een nieuwe dispensatie van de Geest aan. Hij gaf zichzelf de titel “Projector van het Apostolische Geloof”.

Toen een van Parhams mede-evangelisten, Lilian Thistlethwaite, een verslag schreef over de Topeka, Kansas “revival”, gaf ze dit de titel: “De wonderlijke geschiedenis van de Latter Rain”.

In de zomer van 1907 werd Parham gearresteerd in San Antonio, Texas, op beschuldiging van sodomie.

“Ontsierd door schandaal, bracht hij de laatste twee decennia van zijn leven door als vervreemd van de beweging die hij begon. ... In de tijd van Parhams dood in 1929, wast hij haast een onbekende onder de tweede generatie van de pinksterdenominaties. ...” (*The Pentecostal and Charismatic Movements*).

Wegens de beschuldiging van sodomie, werd Parham door W.F. Carothers Howard Goss uitgesloten van de Apostolic Faith organisatie die hij had gesticht (Larry Martin, *The Life and Ministry of William J. Seymour*, p. 271).

Toen Parham hierna Zion City bezocht, en daar probeerde een aanhang op te bouwen, plaatste Wilbur Glenn Voliva een aanplakbord om de inwoners van de stad als volgt te waarschuwen:

“U weet dat deze stad het private hoofdkwartier is van de Christian Catholic Apostolic Church, en een woonplaats voor haar gezagsdragers en leden. Zij die hier inbreken en meetings trachten te houden van enige soort, in het bijzonder om een schandelijk apenhuis te leiden, zijn niets anders dan dieven en schurken. De oude Parham van Sodom maakte dwazen en apen van jullie. Bekeer u van uw idiote vertoningen en stel u op voor God en Zion, of neem uw spullen en ga hier weg en sticht elders een dierentuin. W.G. Voliva”.

In 1908 verwierf Parham fondsen om te reizen naar het Heilig Land om tijdens een archeologische expeditie te zoeken naar de verloren Ark van het Verbond. Hij vertelde de pers dat hij informatie

had over de locatie ervan en dat het vinden van de Ark zou passen in het programma van de eindtijd. Tegen december kondigde hij aan dat hij voldoende fondsen had en reisde naar New York, zo gezegd om zijn reis naar Jeruzalem te beginnen. Hij kocht echter nooit een ticket voor het Midden-Oosten en keerde teneergeslagen terug naar huis in 1919, bewegend dat hij bestolen werd toen hij aankwam in New York.

De Azusa Street Missie

Een van de studenten van Parhams Houston Bible school was William J. Seymour (1870-1922), een zwarte evangelist die Parhams doctrine aannam en het meebracht naar Los Angeles, Californië.

Pastor William Seymour

De missie gesticht door Seymour in Azusa Street in Los Angeles in 1906 werd beroemd als de geboorteplaats van de Pinksterbeweging. Drie jaar lang werden daar zeven dagen per week samenkomsten gehouden, en de prediking van zendelingen uitgezonden van de Azusa Street missie creëerden een windhoos van groei voor de opkomende Pinksterbeweging.

Pentecostal historicus Vinson Synan merkt op:

“De Azusa Street revival wordt algemeen gezien als het begin van de moderne Pinksterbeweging. Bovenop de bedienaren die hun pinksterervaring direct in Azusa Street ontvingen waren er duizenden anderen die indirect beïnvloed werden” (Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, pp. 105, 130).

Tijdens 1901 en 1902 bezocht Seymour Martin Knapp's "God's Bible School" en verenigde zich bij de "Evening Light Saints" in Cincinnati. Hij adopteerde de ketterij van algehele heiliging, gelovend dat twee "werken van genade" vereist waren om een mens te redden en te reinigen. Eerst moest hij wedergeboren worden door geloof in Christus en daarop volgend moet hij geheiligd worden door een tweede werk van genade.

Seymour geloofde dat de "ware kerk" hersteld werd in een eindtijdse mirakelrevival. In 1903 bezocht hij Parhams Bijbelschool in Houston. Daar gaf hij zich over aan een andere ketterij: dat de christen vervolgens moest worden "gedoopt in de Heilige Geest met het initiële bewijs van tongen".

Vroeg in 1906 werd Seymour uitgenodigd in Los Angeles om een kleine heiligingsgroep te leiden, die, in de tijd van de uitnodiging, geleid werd door een vrouw, Julie Hutchins. De groep werd gevormd door mensen die uit de Second Baptist Church waren gezet voor de ketterij van de "second blessing" zondeloze perfectie.

Bij zijn aankomst in Los Angeles predikte Seymour slechts enkele keren voordat hij de kerk werd uitgezet die hem uitnodigde. Zijn leer dat tongen spreken het initiële bewijs vormde van de doop van de Heilige Geest werd daar niet goed ontvangen.

Seymour verplaatste zijn meetings naar een privéwoning, en daarna naar een voormalige African Methodist Episcopal kerk in Azusa Street nr. 312, en vreemde dingen begonnen daar te gebeuren. De meetings begonnen in april 1906 en duurden meer dan drie jaar. Grote aantallen mensen bezochten Azusa Street om hun eigen Pinksteren te zoeken, en zij namen daarna de pinkstertheologie en ervaring mee terug naar hun huizen.

Diensten begonnen in de ochtend en duurden 10 uur en meer voort. Er was geen orde in de dienst, en gewoonlijk was er niemand die leidde. "Wie ook gezalfd was met de boodschap zou opstaan en ze brengen. Het kon een man, vrouw of kind zijn" (Larry Martin, *The Life and Ministry of William J. Seymour*, p. 186).

Seymour predikte zelden. In plaats daarvan boog hij zijn hoofd en bad. Pastoraal opzichterschap was er minimaal, om het zacht uit te drukken.

Tegelijk zongen mensen, maar “met compleet verschillende syllabels, ritmes en melodieën” (Ted Olsen, “American Pentecost”, *Christian History*, Issue 58, 1998). Zij noemden dit het “Hemelse Koor.”

Seymour's vrouw Jennie, beweerde dat zij kon zingen “in de kracht van de Geest, in vele talen” en ze zelfs piano kon spelen door goddelijke inspiratie” (Larry Martin, *The True Believers*, p. 58).

De diensten werden gekarakteriseerd door veel verwarring: dansen, op en neer springen, vallen, trances, “slaying in the Spirit”, tongengebrabbel, schokken, histerie, vreemde dierlijke geluiden, “holy laughter”, “spirituele doofheid” of mensen die trachtten te spreken en daartoe niet in staat waren, enz. De aanwezigen werden “in beslag genomen door een vreemde bezwering en begonnen met een gebrabbel van klanken”. Seymour zei: “Vaak wanneer God een gezegende golf over ons zendt, kunnen we allen een tijd in tongen spreken ...” (Martin, p. 188).

Een *Los Angeles Times* reporter observeerde dat de participanten “zichzelf in een staat van gekke opwinding werkten door hun bijzondere geestdrift”.

Een erg sympatiserende biografie van William Seymour bevestigt dat “bij wijlen de samenkomsten zo onstuimig werden dat de politie werd opgeroepen” (Martin, *The Life and Ministry of Seymour*, p. 188).

Seymour leerde het volk te roepen tot God en heiliging, de doop met de Heilige Geest, en goddelijke genezing te eisen (Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, p. 99).

Schudden en schokken maakte een groot deel uit van de Azusa ervaring. Het eerste geval van tongenspreken onder Seymour's bediening gebeurde door Edward Lee, die nadat hij zagezegd een visioen zag van Petrus en Johannes die schokten terwijl zij in tongen spraken, ervan overtuigd was dat mensen schudden en in tongen spreken wanneer Gods kracht over hen komt (Larry Martin, *The Life and Ministry of William J. Seymour*, p. 142).

Eén man schokte onder Seymours bediening met zo'n geweld dat een ambulance werd geroepen. Toen de schokkende man de dokter zei “raak me niet aan, het is de kracht van God”, antwoordde de dokter wijselijk: “Als dat de kracht van God is, dan heeft hij u een schuddende demon gegeven” (Martin, p. 306).

Spirit slaying (neervallen in de Geest) kwam ook veelvuldig voor in de Azusa samenkomsten. Toen Seymour de handen legde op Edward Lee, “viel hij op de vloer als een dood man” (Martin, p. 143).

De eerste vrouw die in tongen sprak in Azusa, Jennie Moore, viel eerst op de vloer (Martin, p. 146).

Ook Seymour viel neer “alsof hij dood was” toen hij voor het eerst in tongen sprak (Martin, p. 148).

“Soms vielen mensen overal in het huis, zoals een leger dat sneuvelt op het slagveld ...” (Martin, p. 179).

Hetzelfde gebrek aan controle over de “tongen” en andere fenomenen die we gezien hebben in Parhams Bijbelschool in Topeka was evident in Azusa Straat. Jennie Moore, die later William Seymour huwde en uiteindelijk de pastor van de Azusa Street Mission werd, was tewerkgesteld bij een rijk echtpaar als kok. Toen zij uitbarstte in “tongen” voor haar verwonderde werkgevers, vreesden zij terecht dat zij gek aan het worden was (Larry Martin, *The True Believers*, p. 112). Later “kwam zij onder de kracht” en barstte zij uit in “tongen” tijdens een Methodistische dienst.

William Seymour en Charles Parham werden genoemd: “de medestichters van het wereldpentecostalisme” (Antonio Arnold, *We Are Living in the Finished Work of Christ*, p. 143), maar Parham heeft nooit de Azusa Street ervaring als echt geaccepteerd.

Toen Parham de Azusa Street meetings bezocht in oktober 1906, was hij geschokt door de verwarring in de diensten. Hij was ontzet door de “afschuwelijke vlagen en spasmen” van de “holy rollers en hypnotists”. Hij beschreef de Azusa “tongen” als “kwebbelen, wauwelen en brabbelen, zonder dat er enige taal werd gesproken” (Vinson Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, p. 102).

De Azusa Street meetings waren zo wild dat Parham ze veroordeelde met de term “sensationele Holy Rollers”. Hij zei dat de Azusa Street meetings grotendeels gekarakteriseerd werden door ma-

nifestaties van het vlees, spiritistische controles en de praktijk van hypnose (Sarah Parham, *The Life of Charles F. Parham*, Joplin, MO: Tri-state Printing, 1930, p. 163).

Toen Parham arriveerde in Azusa Street in 1906, begon hij zijn eerste preek met te vertellen dat “God ziek is aan zijn maag” wegens de dingen die gebeurden in Azusa (Charles Shumway, *A Study of the “Gift of Tongues”*, A.B. thesis, University of California, 1914, pp. 178, 179; cited by Goff, *Fields White Unto Harvest*, p. 131).

Volgens Parham was twee-derde van het volk dat het pentecostalisme beleed in zijn dagen “ofwel gehypnotiseerd of spook-gedreven” (Sarah Parham, *Life of Charles Parham*, p. 164).

Parham wijzigde nooit zijn mening. Tot het eind van zijn leven hekelde hij Azusa Street als een geval van “geprostitueerde spirituele kracht”. Dus een vader van de Pinksterbeweging wees de Azusa Street meetings af als vals, gemanipuleerd en demonisch!

Alhoewel er in Azusa vele rapporten waren over genezingen en financiële mirakels, legde de bank beslag op de eigendom van de kerk, wat een armzalig getuigenis gaf. En Seymour stierf jong op 52 jaar, want hij had reeds lange tijd een zwakke gezondheid. Een paar maanden voor zijn dood werd Seymour beschreven als “versleten, moe en afgeleefd” (John Matthews, *Speaking in Tongues*, 1925, p. 14).

Veel mensen sterven op de leeftijd van 52, maar Seymour beweerde dat genezing begrepen is in Christus’ verzoening, maar hij was een ziek man die jong stierf.⁷

Zie verder:

Zijn er nog apostelen vandaag?: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/hoeveelApostelen.pdf>

Zijn er nog profeten vandaag?: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/profetenVandaag.pdf>

Genezing is NIET in de verzoening begrepen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/genezing-verzoening.pdf>

Over de Doop met Vuur: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/doop-met-vuur.pdf>

Rubriek pinkster- en charismatische beweging: <http://www.verhoevenmarc.be/#Pinkster>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

⁷ Ook Charles Parham stierf jong, op 55 jarige leeftijd: 4 juni 1873 – 29 januari 1929.